

Γιώργος Βης

ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ

Ημεις ομως χηρευομεν.

Α. Καλβος

Μεσα μου χανεται ο πολιτισμος. Ταναλιες σφιγγουν τους σιχους μου και με κυρτωνουν, σε νερα λιμνασιμενα ξαναγεννιειμαι πρασιнос, πιο φορτικος. Εγκαταλειπω τη μοναξια μου με λυπη οπως ο Καλβος την πρωινη τουφεκια. Χωρις ωριποτα το επιληψιμο ποιητες και μουσουργοι σδηκουν σα χα-
 αμωρητο. Ωρισμενες φορες πηρουνια με διαμελιζουν, οι σιραγγες τρυπουν τη νυχτα και τ αστερια, οι προβοκατορες τραδουν μαχαιρι αλλα κουφοι ο-
 πως ειναι γκρεμιζονται στο χαος. Οσιμες ανθρωπων που αυτοπυρποληθηκαν, σσιμες σσιπιας θαλασσας ανεβαινουν ως το δεντρο που κοιμασαι αμεριμνος τα πρωινα. Τ αποδημητικα ναυαγκουν. θρωμικα φυκια μπερδεμενα στα μαλλια μιας Ερινυας. Αγορια πνιγιμενα. Ερινυες βηματιζουν πανω απο ρετιρε και
 φαρτηγα, φονικα επιρρηματα, λεξεις φημιωμενες, μια σειρα καρκινωματων που λικνιζονται απειλητικα κι η σιγουρια οτι το λιμανι του Πειραια ειναι
 ενα ειδος θανατου, γκριζου θανατου, σα να λεμε γκριζα φυχη. Ουρλιαχτα που ξεπερνουν τη φρικη ανακτιια κι ηρωικα ξεδευονται οι ορκοι και το αιμα
 κι υστερα η δυναμη κυματα - κυματα σε καθηλωνει: να μην γλυψεις, αυτε να σταθεις γεφυρα της αρετης *ni traverser l'orgueil des drapeaux et des flammes*. Θα σπασουν τα κλαδια που δεσε την κουνια του ο ποιητης και θα
 βουλιαξει στο λαρυγγι μιας η αληθεια. Πετρες σικωνω, αναξις κι ηρεμιας στον πονο σιεφτομαι: Κι αν ερθουν υστερα αλλοι και πουν: «κρημα οι προ-
 κηρυξεις, η αντισταση, τα μεγαφωνα, ετσι κι αλλιως θα φευγαν καποτε οι εχθροι» κι αν ερθουν αλλοι μ υπουλα στοιματα κι υπουλα αυτια να σε γδυ-
 σουν, τοτε το φονικο το τελευταιο ας αρχισει, να μην περισσεψουν τα μα-
 χαιρια, να μην περισσεψουν οι εχθροι, να μην περισσεψουν οι βλαστημιες.
 «Ηλθεν ο κυριος» Ανδρεα οπως ηρθε μια μερα ο διαβολος κι ειπε: «Επειδη
 παρα πολλα χρωματα σιμβολιζουν το θανατο η τις εποχες του θανατου, εγω
 διαλεγω ενα, ας ειναι το γκριζο». Γκριζοι μεσ στην μοναξια τους σκαδουν
 πολυ μεσα τους με κιτρινισμενα δαχτυλα απο νικοτινη και χρυσαφι, βρι-
 σκουν λασπη και χολη οι μοντερνοι ποιητες. Μετρημενα αργυρια κι επιτα-
 γη, λαχταρες που μουχλιασαν, λυγκους που εγιναν δογγητα πιπιλιζουν οι
 νεοι ποιητες. Μελισσες που βυζαινουν σαπια λουλουδια. Κανενας δεν φοβα-
 ται τους γειτονες του: ηρεμοι νεκροι, υγιεις σαν ταμιατες της εποχης, χα-
 ρουμενοι σα λυκοι σ αφυλαχτο κοπαδι μηχανευονται καινουργιους τροπους
 θανατου. Αγαπημενε μου Allen, γελαστες ολο λιπος πληθαινουν μεσα μου οι
 εικονες της τελευταιας τρελας. Η γη της ευλογιας υπαρχει μονο στη φαντα-
 σια, ειπες και ξερασες χωιμενος σε ναρκισσους απο σπερμα. Σιληρη κι ατε-
 λειωτη βηματιζει η σιφρα των νεκρων ηρωων, που τα σκουληκια ολης της
 γης γευτηκαν με πεισιμα. Ηρωες που παλεψαν με τη σινειδηση των βοι-
 βαρδιστικων. Αναπηρες σσιες, χερια που καποτε εγραφαν στους ταχους, χε-
 ρια που καποτε μουντζωσαν καλτικες ελπιδες, τωρα με ταμπουρλα και πι-
 πιζες, με κροταλα και με παραφωνα τρομπονια ξυπνουν τους αλλους νε-
 κρους, τους μαγεμενους κατοικους του Λεκανοπεδιου. Αγαπημενε μου
 Arthur ολοι πια *parlent bas comme on fait dans une nuit obscure* και
 δε μπορεις να ξεχωρισεις τα μιλια, τα δευτερολεπτα η τα στηθη. Η αντοχη

του πλανήτη μας φιδι που κουλουριαζεται, ωσπου στο τελος θα σκασει. Μπο-
 ραυμε ακομα να μιλαμε με το φιδι μας; Τα δοντια καρφωμενα στο ξυλο αρ-
 χιζουν να μαυριζουν. Λαιμαργα παραδοχω την υλικη εικονα του Θεου.
 Βγαινω στο περιβολι και μετρω το χωμα, την υστερια μου μετρω, τουργα-
 ριζω και βηχω. Ο αερας να φυσα μ αρεσει μετα τη συνουσια. Εγκαταλειπτω
 την ομορφια οχι ομως και την αρμονια. Πουροχτικιασμα.

Σημ.: Τα γαλλικα στο κειμενο ειναι στιχοι του Ρεμπω.

Αγγελος Ρηγοπουλος

Ο ανθρωπος δεν ειναι

πουλι

αγαλμα

ηλεκτραδιο

χρονομετρο

σημια

Ο ανθρωπος δεν ειναι

σπαθι

ιστος

βαρκα

κρεας

ονειρο

κρασι

Γι αυτο και τα νεα παιδια

θα σκιζουνε τους ουρανους
 καβαλα σε γιγαντιαια εντομα

θανεβαινουνε καλικουτσα
 στους ανδριαντες των μεγαλων ανδρων

θα ριγουνε στο αγγιγμα
 του νεου φεγγαριου

θα φηγουνε τα ρολογια τους
 να βουλιαζουνε στους θυτους

θα παρελαινουνε σημειωτο
 στις μεγαλες επετειους

Γιαυτο και τα νεα παιδια

θα παιζουνε συνεχεια
 τους κλεφτες κι αστυνομους

θα πετροβολανε μανιασμενα
 τις αραχνες

θα κανουνε ερωτα
 με τη θαλασσα

θα βγαινουνε ανεγγιχτα
 μες απ τις κρεατομηχανες

θα κοιμουνται ολογυμνα
 κατω απ ταστρα

θα μεθουνε κοιταζοντας
 καταματα τις κοπελες

Ο ανθρωπος ειναι